

POSTA MARIANNA

Visszatérni

abba vasárnapba,
amikor az első biciklidet kaptad,
és még csak lélegzésre használtad a tüdőd;
láthatatlan bogaraknak
állítottál csapdát a küszöböd előtt,
és rászoktál az étvágyjavítóra,
az evésről meg le. Hátizsákba pakoltad
a plüssöket, naponta világgá indultál;
cipőfűződ a szék sarkaihoz kötötted,
hogy kötél táncos lehess;
újrafestetted a szőnyeg mintázatát,
hogy a hangyáknak utat mutass;
a szárítókötél kísértetével bújócskáztál;
a hinta új világokba vitt,
legyek teteméből készítettél
térképet légy papírra,
megmásztad a kis diófa legfelső ágait.

Azóta az a fa az eget súrolja,
te pedig nem állítasz csapdát,
nem szoksz le semmiről.

Csizmavirággy

Hagyta elgazosodni a kertet, hogy felismerhetetlenné váljon
a ház és a hátsó udvar közé taposott út. A 42-es csizmából
tulipánágyat csinált. Lakatlanok lettek az emlékei is.
Műfűvel takarta le a parkettát a nagyszobában, amit aztán hetente
kétszer slaggal locsolt fel. Kifüggesztett egy táblát, hogy kutyát sétáltatni itt tilos.
Azután kezdte, hogy a férje meghalt. Állítólag nem szerette már.
A ruhákat beszákolta a vöröskeresztnek, egeret eresztett a takarmányra,

a disznókat kihajtotta a szerpentinre. A három magló, két emse a férje
nevével rőfögte tele az utcát. Évekig visszhangzott a házak között ez a név.
A vakolat is ettől hullott le. A szomszédok suttoztak:
Képzeld, megőrült, vörösre festette a haját, az otthonkát szemétre dobta.
Kerülte a templomot, ahol valamikor az igen hangzott el,
de minden este 8-kor csak úgy tudta megtömni a pipát, ahogyan a férje:
alul lazábbra, felül tömörebbre, megfelelő szárazságú dohánnyal.
Vannak szokások, amikből makacsul visszamerészkedik az emlék.

INDONÉZ PAVILON